

R ū d o l f s B a l o d i s

Charles Bukowski

2 Flies

The flies are angry bits of life;
why are they so angry?
it seems they want more,
it seems almost as if they
are angry
that they are flies;
it is not my fault;
I sit in the room
with them
and they taunt me
with their agony;
it is as if they were
loose chunks of soul
left out of somewhere;
I try to read a paper
but they will not let me
be;
one seems to go in half-circles
high along the wall,
throwing a miserable sound
upon my head;
the other one, the smaller one
stays near and teases my hand,
saying nothing,
rising, dropping
crawling near;
what god puts these

Čārlzs Bukovskis

Divas mušas

Mušas ir piktas dzīvībeles;
kāpēc tik piktas?
vai tām gribas ko vairāk?
bezmaz šķiet
tās piktas,
jo mušas;
nav mana vaina;
sēžu istabā
ar tām
un tās tracina
ar savām mokām;
ir tā, it kā tās būtu
mazas dvēselītes – nomaldījušās
un ar kaut ko apdalītas;
es mēģinu lasīt avīzi
taču vai tās man
ļauj?
viena šķiet met pusapļus
augstu gar sienu,
savas žēlabas griežot
man ausīs;
tā otra, tā mazākā
turas man tuvu un uzprasās zvēlienu,
bejēdzīgi,
paceļoties un nolaižoties,
ložņādama blakus;
kam gan dievs uzgrūdis man

lost things upon me?
other men suffer dictates of
empire, tragic love...
I suffer
insects...
I wave at the little one
which only seems to revive
his impulse to challenge:
he circles swifter,
nearer, even making
a fly-sound,
and one above
catching a sense of the new
whirling, he too, in excitement,
speeds his flight,
drops down suddenly
in a cuff of noise
and they join
in circling my hand,
strumming the base
of the lampshade
until some man-thing
in me
will take no more
unholiness
and I strike
with the rolled-up-paper -
missing! –
striking,
striking,
they break in discord,
some message lost between them,
and I get the big one
first,

šīs divas nelaimīgās?
citi cieš spaidus
impēriju uzspiestus, un traģisku mīlu...
es ciešu
mušas...
es gaināju prom mazāko
kura šķiet tik vairāk
vēlas izaicināt likteni:
tā riņķo straujāk,
tuvāk, pat spārniem
iespindzot,
un tā pie griestiem
samanījusi jautrību šajā
riņķošanā, arī top aizrauta,
ātrāk savicina spārnus
spēji nolaižas,
ar garu zzz...
un tās savienojas
riņķa dancī ap manu roku,
šad tad atsitot
lampas abažūru,
līdz kaut kas
manī
vairs nespēj izturēt šo
ņirgāšanos,
un es zveļu
ar sarullētu avīzi –
netrāpu! –
zveļu,
zveļu,
tās pārtrauc savu deju,
kas nepateikts palicis starp abām,
un es piebeidzu lielāko,
to pirmo,

and he kicks on his back
flicking his legs
like an angry whore,
and I come down again
with my paper club
and he is a smear
of fly-ugliness;
the little one circles high
now, quiet and swift,
almost invisible;
he does not come near
my hand again;
he is tamed and
inaccessible;
I leave
him be, he leaves me
be;
the paper, of course,
is ruined;
something has happened,
something has soiled my
day,
sometimes it does not
take man
or a woman,
only something alive;
I sit and watch
the small one;
we are woven together
in the air
and the living;
it is late
for both of us.

un tā vēkšpēdus spirinās
mētājot kājās
kā aprakusi palaistuve,
un es zveļu vēlreiz
ar savu papīra vāli,
un no tās palicis
vien neglīts purgājums;
mazākā nu riņķo augstu,
klusī un strauji,
teju nemanāmi;
tā neatgriežas ne tuvu
atkal pie manas rokas;
pārmācīta un
neaizsniedzama;
es ļauju
tam tā būt, un viņa ļauj tam
būt tā;
avīze, protams,
saboģāta;
kaut kas noticis
kaut kas sapurgājis
manu dienu,
dažbrīd tam nevajag
ne vīrieti,
ne sievieti,
tik kādu dzīvībeli;
nu es sēžu un vēroju
to mazāko;
mēs esam nešķirami
gan gaisā,
gan dzīvē;
ir jau vēls
mums abiem.

Alone With Everybody

the flesh covers the bone
and they put a mind
in there and
sometimes a soul,
and the women break
vases against the walls
and the men drink too
much
and nobody finds the
one
but keep
looking
crawling in and out
of beds.
flesh covers
the bone and the
flesh searches
for more than
flesh.

there's no chance
at all:
we are all trapped
by a singular
fate.

nobody ever finds
the one.

the city dumps fill

Viens starp visiem

miesa pārklāj kaulus
un saprāts iemājojis
tajā, un
dažreiz arī dvēsele,
bet sievietes šķaida
vāzes pret sienu,
un vīrieši dzer daudz
par daudz,
un neviens neatrod
to īsto,
taču turpina
meklēt,
līdzdami ārā un rāpdamies atpakaļ
savās gultās.
miesa pārklāj
kaulus un
miesa tiecas
pēc kā vairāk
kā miesas.

nav ko cerēt,
neko neko:
katrs esam nolemts
vienam un tam pašam
liktenim.

neviens nekad neatrod
īsto.

mēslu bedres pildās

the junkyards fill
the madhouses fill
the hospitals fill
the graveyards fill

nothing else
fills.

izgāztuves pildās
trakonami pildās
slimnīcas pildās
kapsētas pildās

nekas cits
nepiepildās.